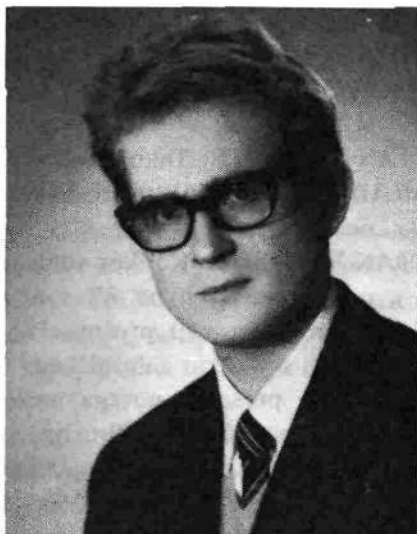

IZ KNJIGE O SREČI

Marko Kravos

Marko Kravos (rojen 1943 v italijanski internaciji v Montecalvo Irpino v južni Italiji) je objavljaj svoje pesmi, krajše študije o sodobnih slovenskih pesnikih in prevode najprej v domačen kraju, v Trstu, in sicer v Literarnih vajah, Primorskem dnevniku, Jadran-skem koledarju, v Zalivu in na radiu Trst, v matični Sloveniji pa v študentski Tribuni, Naših raz-gledih, Sodobnosti, idrijskih Kap-ljah, Dialogih, Goriških srečanjih, Odsevih in na radiu Ljubljana. Obsežnejši izbor njegovih pesmi je v zborniku mladih Stirinajst (Ljub-ljana 1967). Je sourednik tržaškega Zaliva. Te dni izide v sozaložbi mariborskih Obzorij in Založništva tržaškega tiska njegova prva samo-stojna pesniška zbirka Pesem.

Pesniški tekst, ki ga objavljamo, je del večje zamišljene celote z naslovom Knjiga o sreči.

PRICEVANJE IZ TESKUKA

besede boga o njegovem redu. ki jih je zapisal lončeni vrč Tlalhuikole ob znamenju petega sonca. v letnem nizu 838 od očiščevanja boga Keotetla. on je luč. on je moč. on je čast.

KEOTETL NA ZEMLJI

stopil je iz planjave kamnov in peska.
odet v svetlobo.
vse stvari so obstale.
on. naša luč. naša moč. naša čast
je rekel besede.
resnica pa me je posvetila v prvega od vas.
trpljenje moje se je skvasilo v moč. da vas povedem.

ognjeva čast ne zgori. ta cilj vam je plačilo.
sledite mi.
njegova oblačila so bila iz ostrih trav vehó.

šli so za njim. pustili so črede pumam.
vrnitve ni bilo.
naša luč. naša moč. naša čast. on jih je vodil.
bela glava boga je bila spredaj.
njegova pesem je hodila pred njimi.
in vse stvari so postajale domače.

dvignil je operjeno palico. če so prišli do reke.
iz sline in listov kabul je zamesil kruh.
ko je pričel glad.
vrgel je prgišče peska. kadar se je sovražnik nasršil.
takrat so bili že sredi dihov sredinskega jezera.

tu. je ukazal. tu postavite tempelj
za kri. tekočino zemlje. in za vzdih. ki so od neba.
naša pot se je zavrtela v krog.
naj se dviga zdaj k soncu.
je zapovedal naša luč. naša moč. naša čast.
Keotetl.
svetišče bo Teskuko. dom bo Teskuko.
tême sveta Teskuko.

tristo ljudi je prispelo z njim. in tako je odločil.
trideset jih služi Soncu.
trideset jih brani mesto.
trideset jih odloča o ljudeh.
dvestodesetim je dal orodje in seme.

potem je on. naša luč. naša moč. naša čast
slekel oblačila iz ostrih trav.
v pisani splet peres kecal se je odel.
poklical je ženo z imenom Mectli.
sinji dragulj je imela na čelu.

položil je roko na njeno ramo.
položila je roko na njegov bok.
naslonila je sinje srce na njegova usta.

obrnil se je k tristotim in govoril besede.
 Keotetl. ta ki vse giblje.
 odhaja prvi. da se očisti.
 odhaja v votlino poslednjega rojstva.
 da se strne v vse. kar je ognjeva čast.

gledal je Mectli in ji daroval glas.
 trinajst sonc bom odhajal v samotni votlini.
 trinajst sonc boš nosila sina.
 on bo dvigal operjeno palico z mojim imenom.
 ko se stopim v svetlobo.
 on naj vodi ljudi in stvari k zapadnemu nébesu.
 v ognjevo čast. do zadnjega rojstva.

in je odšel v temó podzemlja.
 proti deželi zapadnega nebesa.

KEOTETL

Keotetl med vzhodnim nébesom in zahodnim nébesom.
 bogčlovek je šel razpetih rok proti plamenu ognja.
 prvič skozi ogenj. je zgubil telo in vse ude.
 drugič skozi ogenj. je zgubil operjeno glavo in četvero čutov.
 tretjič skozi ogenj. njegovo srce je postalo svetloba.
 dragulj se je razšel v vesolje.

bogovi so stali ob strani. dlani proti nébesu.
 oči v zemljo. noga na vzhodu. noga na zapadu.
 dvoobrazni so gledali v smeri jug sever.
 zažareli so v Keotetlu.
 Ketcalkoatl rdeče. Ksipe rumeno.
 Ksolotl modro. Miktlantekuhtli črno.

barva zahoda se je zagnala v barvo noči.
 barva vzhoda se je udarila z barvo dneva.
 svetloba je zabrnela v blisku.
 razmirila se je v mavrični obok.
 bogovi so našli svoj prostor.
 in se zvrstili v peterorožni znak vesolja.

Ksipe je glava. iz zraka.
 Ksolotl je telo. iz zemlje.
 Ketcalkoatl je srce. iz ognja.

Miktlantekuhkli je oblika. iz vode.
to je on. Keotetl.
razum. moč. ljubezen. praznina.

KEOTETLOV RED

so cvetovi. Keotetl so.
so besede te so red.
je zakon. ta dviguje.

stožec sveta. v njegovem vrhu Sonce.
stožec življenja. v njegovem vrhu Keotetl.
po stopnjah se svet dviguje v vrh.
v sunkih se življenje poganja v vrh.
zemlja. rastlina. žival. človek. on.
zakroži v prostoru in presega stopnje.
vse do tedaj. da je čist.
in se uresniči v soncu.
dvigne se ves svet v Keotetl.
in bo mir. toplota. svetloba.

kdor dojame. se dviga.
kdor ne dojame. ostaja daleč.

vse stvari so v tebi. ki si del stožca.
imej roke pred sabo in v sebi.
oddaljuj se od smrti. večaj svoje življenje.
glavo dviguj nad stvari.
srce proti večernemu nébesu.
vse stvari so iz Keotetla. ki je vrh stožca.
ljubi. spoznavaj. delaj. da se svet zgosti v bistvo.
razumi znamenja. pošilja jih nebes.
posvečuj njegove dneve v svetlih svetiščih.
daruj mu. kar je srce.

kdor dojame. se dviga.
kdor ne dojame. ostaja daleč.

človek.
ne imej za večno. kar je zdaj.
ne imej za zdaj. kar je večno.

človek.
ne misli na smrt. ker si živ.
ne misli na življenje. mrtev si.
človek.
ne sovraži. če ne ljubiš.
ne ljubi. če ne sovražiš.
človek.
ne žaluj. ker si splet radosti.
ne raduj se. ker si last žalosti.
človek.
ne oklepaj se resnice. ta je laž.
ne odklanjaj laži. v njej je resnica.
človek.
ne boš sam. ker si od vseh.
ne boš od vseh. ker si sam.
človek.
ne poveljučuj velikega. velik si sam.
ne tlači šibkega. šibek si sam.
človek.
ne bodi usmiljen. da te ne obda krutost.
ne bodi krut. da se vsem ne zasmiliš.
človek.
ne občuduj lepih. ko so neumni.
ne občuduj grdih. ko so dobri.
človek.
ne bodi to. kar si. ker si več.
ne bodi več. ker si to. kar si.
človek.

kdor dojame. se dviga.
kdor ne dojame. ostaja daleč.

take besede je zarisal Keotetl. naša luč. naša moč. naša čast. v dragulj Tlalhuikole. on zdaj pričuje.

OBREDNIK

v ugodnih dneh prvega sonca se pošlje na hribih časti nemajhno število otroških src do šestega leta. draguljeva tekočina naj ovlaži podnožje Ksihtekuhtlija. boga vodovja. telesa ostanejo svetišču. naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

prvemu dnevju drugega sonca iztrgati dragulje jetnikom in vsem, ki so plen Toteka. boga vojne. levi udje zapadejo svetišču in operjeni palici. z ostalim se gostijo lastniki.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

Petega. desetega. petnajstega dne četrtega sonca na tempeljskem dvorišču ženskih dojk in draguljev kolikor jih zvezde določijo. bog dežja in žita Tlalok jih sprejema. udje gredo mogočnikom. ostalo družini.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

praznik rasti in vetra je sredi petega sonca. takrat se pije omamni pulko. na bregovih jezera naj vsak užije dobrotni namig nébesa. pesem naj poje in jezerna voda naj zažari od svetil.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

pete noči šestega sonca se razgore ognji boga Teskatlipoka s polno lepoto mladenca. najprej ga opeči v žaru. nato še živi dragulj in njegova tekočina razveselita na Sitlaltepetlu bivajočega.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

v osmem soncu zapadejo nébesu ujetniki in sužnje za boga Huitcilo-počtlija. obreže se glava najprej. nos in ušesa. lasišče in jezik. potem šele na kamnu srce. roke operjeni palici in mogočnikom. glava svetišču. ostalo gospodarjem.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

Ksočipili. bog cvetja in ptic je v devetem soncu ob prazniku žetve. na spletemem perju kecala. papige in kolibrija in na rožnih ležiščih naj utripajo pari. telesa so prosta vsega. pijejo oktli. ko je Ksočipili vesel.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

deseto je sonce soli. njej gre popolna ženska v oblačilih. ki so bila poslikana na boginji Koatlik. s križnim urezom razgaliti srce in peti dokler ne presahne.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

enajsto sonce je bog moči Vicilopočtli. njemu tri izbrane ujetnike. goli naj se bore z mladimi borci. njihova srca v kopalovem dimu sežgati.

naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

dvanajsto sonce devetega dne na praznik nove setve Tososti hvaliti boga z očmi in udi otrok. število določi nébes. s tekočino dragulja se poškropi

zemlja in voda.
naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

štirinajsto sonce je čas Ihuimekatla, boga veselja in bolečine, dojenec in starec naj preideta na kolu, s trsom prebodeni srca naj dvanajsti dan pokadijo dvoobraznega boga.
naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

peti dan petnajstega sonca je praznik sprave in milosti, bog Činteotl prejema darove zemlje, zraka, vode, nobene vojne naj se ne izzove, mladenec iz ljudstva vstopi v zavod plemenitenja Kolmekak, postal bo mogočnik.
naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

bog središča in ognja, rumenoobrazni Huehuetotl je v šestnajstem soncu, tri mogočnike določijo zvezde, tristo sužnjevi jih spremlja v ogenj, s križnim urezom tri še žive dragulje v božjo žaro, tristo se jih zakoplje v sveti vrt Tlalokan.
naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

Huemak je zadnjega sonca, bog podzemlja, seštevalec življenjskih krogov, tristo zaživa odratih ujetnikov naj bodo poslanci, srce in glava pred božji obraz, telesa mogočnikom.
naj hrani prah zemlje svetlobo Sonca.

po trinajstih letih je menjati sveti kamen boga Ksipe, posveti ga sto draguljev.

po trinajstih letih je menjati sveti kamen boga Ksolotla, posveti ga kačji strup in očesna bistrina.

po trinajstih letih je menjati sveti kamen boga Kecalkoatla, posveti ga smola cikltli, perje kecal in cvetni listi.

po trinajstih letih je menjati sveti kamen boga Miktlantekuhtlija, posveti ga troje parov maternih dojk in troje moških trsov.

vsakih dvainpetdeset letnih nizov se naše leta opašajo ob prazniku Keotetla, Teskuko zgradi takrat novo večje svetišče svojim bogovom, tlak njegov počiva na lobanjah, Keotetlovemu obrazu pa se pošlje lase operjene palice.

tako je ravnati, da bo ljubljenec nébesa Tekuko zemlji strah in gospod, bogovom ponižen.

OBREDNI SPEV

naša luč.
naj bomo zrcalna podoba tvoje milosti.
naša moč.
dviguj nas h kristalu nébesa.
naša čast.
ne odvzemi upanja od naše krvi.

v temi odhajanja smo.
srhki dih na dlani zemlje.
nebo nas pokriva in čaka.
sinovi trenutka. drobtine časa.
v temi odhajanja smo.

gora, ki segaš do vrha nebesa.
žarek ki svetiš v najglobljo globino.
seme si in rojevaš življenje.
skladnost si in oživljaš nam čute.
pravici daješ peruti in kremplje.
naše korake razvrščaš v red in cilj.

s trni aloje prebadamo jezike
za vse kar smo lagali. zamolčali.
prebadamo si ušesa
za vse kar smo poslušali grdega in preslišali.
prebadamo si prste
za kar smo uničili. kradli. ne storili.
prebadamo si spol.
ker smo si prilastili pravico obživljati.
tržemo si lase. da nam bo glava ponižna.

kakor si ti Keotetl skozi puščavo in ogenj šel.
tako se mi skozi bolečino resničimo.
kakor si ti naša luč. naša moč. naša čast
dušil svoje telo v skalni votlini.
tako se mi odrekamo življenju za gibanje
k Soncu.
zakaj nas v prsih boli. ko prehajamo
in se gibljemo proti smaragdному bregu.
kam gre pot s te naše zemlje.

kje si pokrajina zapadnega nébesa.
bivališče sonca in nébesnih likov.
kje si planjava srebrnega molka. ognjeva čast.
dežela Tliljan Tlapaljan.
preraščajo te grmi naših mrtvih del.
tržejo te biči naših želja.
Tliljan Tlapaljan. poljana molka.
podiraš se. odmikaš se vedno.
teža prsti te prekriva.

v temi odhajanja smo.
srhki dih na dlani zemlje.
nebo nas pokriva in čaka.
sinovi trenutka. drobtine časa.
v temi odhajanja smo.

človeško oko se solzi
ker ne vidiš v neznano.
ti pa cingljaš nam v prsih.
ti v našem dragulju žariš
Tliljan Tlapaljan. metulj toplota.
dragulj Keotetl. naša luč. naša moč. naša čast.
Sonce.

te besede je zarisal Tlalhuikole iz božjega glasu. da bo Keotetl sreča
ljudi. naša luč. naša moč. naša čast.